

Til børne- og socialminister Mai Mercado og justitsminister Søren Pape.

cc.: formand og næstformand i Folketingets Social- og Indenrigsudvalg.

Kære Mai Mercado og Søren Pape

Dato 09-01-2017

1-30-73-65-15

Jeg skriver til jer, da vi i forbindelse med udarbejdelsen af høringssvar til *bekendtgørelse om voksenansvar for anbragte børn og unge*, er blevet opmærksomme på, at der i selve *Lov om voksenansvar for anbragte børn og unge*, er udeladt en særdeles vigtig magtanvendelsesbeføjelse.

Side 1

Udeladelsen af den vigtige beføjelse undrer os meget, da den tidligere Social- og indenrigsminister Karen Ellemann i sin fremførelstale i Folketinget til lovforslaget sagde, at de eksisterende regler om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten over for anbragte børn og unge videreføres og præciseres, og i enkelte tilfælde udvides.

Det drejer sig konkret om hjemlen til at anvende magt, hvis barnet/den unges fortsatte ophold i fællesskabet er uforsvarligt. Denne hjemmel er i dag tilladt, jf. magtanvendelsesbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 1. I lov om voksenansvar er denne bestemmelse ikke videreført af en for os uvis årsag.

Hjemlen er særligt nødvendig på døgninstitutioner i forhold til arbejdet med at yde anbragte børn og unge omsorg og socialpædagogisk bistand. Hjemlen giver os mulighed for at skabe trykthed, sikkerhed samt ro og orden for alle anbragte børn og unge, da vi kan fastholde eller føre en ung til et andet opholdsrum, hvis den unges fortsatte ophold i fællesskabet er uforsvarligt. Magtanvendelsen benyttes naturligvis kun, når alle krav til en tilladt magtanvendelse er opfyldt. Bestemmelsen sikrer, at en enkelt ungs destruktive adfærd ikke ødelægger det for de andre, som opholder sig i fællesskabet.

Jeg har vedlagt nogle konkrete eksempler på episoder, hvor hjemlen er blevet anvendt på Den Sikrede Døgninstitution Grenen i 2015.

Dette for konkret at vise jer, hvordan bestemmelsen anvendes i praksis, og hvorfor vi vurderer den som særlig vigtig for at skabe tryghed for alle børn og unge på vores døgninstitutioner.

Udeladelsen af beføjelsen er også problematiseret i høringsvar fra KL, Børnerådet, Danske Regioner og FADD.

Jeg vil på den baggrund anmode jer om, at hjemlen til at anvende magt, hvis barnet/den unges fortsatte ophold i fællesskabet er uforsvarligt, genindføres.

Derudover vil jeg venligst gøre opmærksom på, at vi oplever et stigende behov for teknisk understøttet voksenmonitorering af døgnanbragte unge i behandling på sikrede døgninstitutioner og dertil knyttede (åbne og delvis lukkede) afdelinger. Der er tale om behandling af døgnanbragte unge, som er kriminelle, kriminalitetstruede og/eller stofmisbrugere, og her vil nye redskaber for voksenmonitorering være meget anvendelige, hvis vi vil skabe bedre resultater end tilfældet er i dag i forhold til målgruppen: gengangerne/den hårde kerne/unge med farlig risikoadfærd.

Jeg håber meget, at I vil tilgodese dette behov i det forestående retspolitiske initiativ omkring indsatsen mod ungdomskriminalitet.

Jeg står naturligvis til rådighed, såfremt der ønskes en uddybning af ovenstående.

Med venlig hilsen

Bent Hansen
Regionsrådsformand

Bilag: Eksempler på benyttelse af nugældende § 2, stk. 1, nr. 1 i bekendtgørelse om magtanvendelse overfor anbragte børn og unge.

(anvendelse af fysisk magt i form af, at barnet eller den unge fastholdes, eller føres til et andet opholdsrum, hvis barnet eller den unge udviser en sådan adfærd, at fortsat ophold i fællesskabet er uforsvarligt.)

Eksemplerne er anonymiseret

Eksempel 1:

X er verbalt larmende og nedladende over for de voksne i fællesskabet. De andre unge i fællesskabet er urolige og utrygge.

X bliver gentagende gange bedt om at stoppe og ændre adfærd, men gør det ikke. Tværtimod eskalerer larm og ukvemsord. X bliver 4 gange bedt om at gå på værelset, men nægter at gøre det. X spørger gentagende gange, hvad pædagogen vil gøre ved det. Pædagogen svarer, at X vil blive fulgt på værelset, da hans adfærd i fællesskabet er uacceptabel og de andre børn blive bange.

Pædagogen tager X blidt om begge arme, og fører X blidt baglæns ned af gangen. X udviser fysisk modstand. Pædagogen fastholder X og fortsætter med at føre X ned mod værelset. Pædagogen slipper X uden for værelset, hvor X selv går ind på værelset.

Eksempel 2:

Y sidder i fællesskabet med andre anbragte unge, hvor de ser en film. Y er vred og i opposition til alt og alle, og Y kigger med et provokerende udtryk på en anden ung. Den anden ung spørger, "hvad glør du på", hvortil Y svarer "ingenting". De skændes og får begge besked på at stoppe med at skændes. Kort efter kigger Y igen provokerende på den anden ung, men Y råber denne gang også en masse ukvemsord. Y bliver bedt om at rejse sig og gå med på værelset til en samtale. Det nægter Y. Personalet opfordrer flere gange Y til selv at gå på værelset, men Y bliver ved med at nægte og råber ukvemsord af personalet og de andre unge. Der er uro og utryghed i fællesskabet og Y informeres om, at Y skal følge med på værelset ellers vil personalet føre Y, da Y's opførsel på ingen måde er forenelig med ophold i fællesskabet. Y nægter stadig og personalet fører med rolige bevægelser Y på værelset, selvom Y udviser let fysisk modstand.

Eksempel 3:

Z er i køkkenet mens de andre unge hjælper med at rydde af bordet efter frokost. Z er meget udfordrende i sprogbruget overfor de andre unge og voksne og hamrer provokerende på borde og vinduer. Det medfører utryghed i fællesskabet. Z bliver 2 gange bedt om at gå på

værelset pga. adfærd, som hverken er forsvarligt eller forenelig med ophold i fællesskabet. Z vil ikke rette sig efter personalelts anvisning. Den voksne forsøger herefter at give Z lidt ro, for at se om Z's arousalniveau kan komme ned. Z fortsætter dog adfærden overfor alle andre og hamre videre på borde og vinduer. Personalet beder nu med bestemt tone Z om at gå på værelset. Z nægter, og bliver herefter med rolige bevægelser ført ned på værelset, hvor Z efter kort tid falder til ro.